

Arrest

nr. 100 606 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meer bepaald uit Sylhet.

U verklaarde dat u met behulp van een ‘smokkelaar’ in 2007 een visum voor het Verenigd Koninkrijk (VK) aanvraagde en dat u in 2008 effectief een visum kreeg.

In augustus 2008 reisde u naar het VK.

Uw paspoort werd u afgenomen door de smokkelaar en u verbleef van 2008 tot in 2011 illegaal in het VK.

U werd door vrienden aangeraden om naar België te komen en asiel aan te vragen opdat u zo in onderdak en eten werd voorzien.

U vroeg asiel aan op 23 december 2011 en legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

U stelde dat u w familie in Bangladesh betrokken was bij een conflict over grond, maar dat dit uw terugkeer naar Bangladesh niet in de weg stond."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoeker van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd ene gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Wat betreft uw vertrek uit Bangladesh, blijkt uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA) (zie document blauwe map), dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort op uw naam van en dat u met dit paspoort in 2007 een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (VK).

Bij het indienen van uw Belgische asielaanvraag in 2011 hebt u deze informatie niet aan de asielinstanties doorgegeven.

Ten eerste verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een eigen paspoort heeft gehad en dat u met een vals paspoort naar België reisde (zie verklaringen DVZ vraag 21 en 34 7/2/2012).

Ten tweede verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat u in 2011 pas Bangladesh verliet en dat u via Italië en Frankrijk naar België reisde.

Pas tijdens het gehoor op het CGVS (dd.22/10/2012) verklaarde u dat u met uw eigen paspoort naar het VK reisde en daar verbleef sinds 2008 tot u in 2011 naar België kwam.

Niettegenstaande u dit uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling uw algehele geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Echter blijkt dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt willen misleiden.

Wat betreft de reden voor uw asielaanvraag, moet het CGVS vaststellen dat u nergens enige blijf geeft van een gegronde vrees te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in geval van terugkeer naar Bangladesh.

Ten eerste gaf u zelf aan dat uw asielrelaas zoals weergegeven in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 7 februari 2012, niet juist is.

U zou uw politiek profiel en uw studentenprofiel hebben voorgelogen om asiel te bekomen.

Dat u de asielinstanties een vals profiel voorhoudt, ondermijnt opnieuw uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede verwees u in die vragenlijst inderdaad wel naar een grondconflict, zoals u voor het CGVS probeert vol te houden.

Echter plaats u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 7 februari 2012, deze incidenten in 2011. U linkt ze ook aan politieke partijen en u stelt dat er valse aanklachten mee gemoeid zijn (zie vragenlijst CGVS p.3).

Aldus hebt u uw zogenaamde probleem geplaatst in een context die volledig verzonnen is. Immers was u niet politiek actief en u was in 2011 in het VK.

Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde verklaarde u tot tweemaal toe dat dit grondconflict uw terugkeer naar Bangladesh niet in de weg staat (zie gehoorverslag CGVS p.5), zodat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw daaropvolgende verklaring dat u bij een eventuele terugkeer vreest aangevallen te worden door de mensen met wie uw familie in conflict zou liggen (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Ten vierde blijkt dat uw familie nog steeds woont waar ze altijd heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS p.2).

Als u dan stelt dat uw familie betrokken was in een soort grondconflict, dan is de ernst zeker niet van die aard dat u daar niet zou kunnen wonen. U hebt immers nergens aangehaald dat u specifiek wordt gevisieerd in dit conflict.

Ten slotte legt u ook geen enkel document of ander begin van bewijs voor waaruit dit conflict zou blijken.

Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen volledig ondermijnd.

In elk geval blijkt dat u in het VK geen asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Ook dit wijst erop dat u Bangladesh niet verliet omwille van deze specifieke problemen, wat u trouwens ook bevestigde door te stellen dat u altijd wel eens naar het VK wilde gaan (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Indien u werkelijk problemen zou hebben gehad in Bangladesh die tot uw vertrek zouden hebben geleid, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u er asiel aanvraag, aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en hier pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 november 2012 vooreerst een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat de Kwalificatierichtlijn tot gevolg heeft dat subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar hun land en dat de nodige wettelijke aanpassingen werden gemaakt in de vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat de asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus, maar dus ook de subsidiaire beschermingsstatus dienen te onderzoeken.

Hij laat gelden dat zijn "afkomst en herkomst" (zie het verzoekschrift, p. 2) niet ter discussie staan.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend; er werd volgens hem door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor personen uit Bangladesh -die er geenszins op verbeterd is-, noch naar de nood aan subsidiaire bescherming voor hem zelf.

Hij stelt dat zijn identiteit vaststaat en herhaalt dat ook zijn herkomst en streek van waar hij afkomstig is, vaststaan.

Volgens verzoeker (zie p. 3) *“kan (het) geenszins zo zijn dat bij elke asielaanvraag zomaar zonder enig onderzoek of zelfs zonder enige motivering in een stijlformule wordt vermeld dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”*.

Het gebrek aan onderzoek en motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus schendt, aldus verzoeker, de wettelijke bepalingen, hetgeen geenszins getolereerd kan worden.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing om die reden alleen al vernietigd dient te worden.

Hij stelt dat (zie p. 3) *“zowel de asielaanvraag als de aanvraag tot subsidiaire bescherming (kon) zonder obstakels onderzocht worden, doch (is) dit geenszins gebeurd minstens voor wat betreft het luik subsidiaire bescherming”*.

Volgens verzoeker is het duidelijk (zie p. 3) *“dat er wel degelijk veel problemen zijn in de streek waar verzoeker vandaan komt, getuige daarvan het grondconflict waarin verzoeker en zijn familie is betrokken geraakt”*.

Verzoeker wijst erop dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoon opdat er sprake is van een ernstige en “individuele” bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming vraagt. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin werd geoordeeld dat voor de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging, doch het voldoende is om een meer algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal alle relevante elementen diende te onderzoeken, (zie p. 3, 4) *“meer bepaald diende de verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst”*.

Het niet onderzoeken en beoordelen van de toestand betekent volgens verzoeker een schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Verzoeker laat gelden dat het EHRM herhaaldelijk heeft gesteld dat de Verdragsstaten en de nationale rechters moeten toetsen of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dan ook dat uit de motivering van de beslissing dient te blijken dat er dienaangaande een werkelijk onderzoek is gebeurd; volgens verzoeker blijkt dit niet uit de motivering *in casu*, (zie p. 4) *“wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent”*.

Verzoeker herhaalt dat de actuele situatie in het land van herkomst niet onderzocht werd door de commissaris-generaal, noch dit minstens blijkt uit de motivering en zodat artikel 3 juncto artikel 13 EVRM manifest geschonden zijn.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en de *“rechten van verdediging”* (zie p. 4).

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en meent dat, op basis van het voorgaande, vaststaat dat deze verplichting *in casu* geschonden werd.

Verwijzend naar rechtsleer benadrukt hij dat de overheid in het land van herkomst in de onmogelijkheid kan verkeren om bescherming te bieden, ook al zou ze dit willen. Steunend op een arrest van de Raad van State van 6 november 1996, stelt verzoeker dat het principe gehuldigd blijft dat vervolging zowel door de overheid, als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker manifest artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat (zie p. 5) *“de door hem ondergane vervolging en gebeurtenissen totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd in die zin dat zij ongeloofwaardig zouden zijn”*.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij in zijn land van herkomst betrokken is in een “grondconflict” waardoor hij onmogelijk kan terugkeren.

Volgens hem gaat de commissaris-generaal er ten onrechte van uit dat de door verzoeker vooropgestelde feiten vals zijn en hij dus bedrog heeft gepleegd.

Verzoeker wijst erop dat bedrog nooit vermoed wordt, doch bewezen dient te worden: (zie p. 5) *“indien verwerende partij beweert dat er vervalsing is, dan moet zij dit bewijzen in plaats van op basis van insinuaties af te wijzen”* (zie het verzoekschrift p. 5).

Volgens verzoeker schendt een dergelijke handelswijze het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker besluit tot een manifeste schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt de Raad de bestreden beslissing (zie p. 5) "*nietig te verklaren en voorafgaand te schorsen*".

2.2. Waar verzoeker een schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld, geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Wat betreft de in het tweede middel opgeworpen schending van artikel 5 EVRM wijst de Raad opnieuw op zijn gebonden bevoegdheid zoals bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, namelijk de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker in het tweede middel ook de schending van de rechten van de verdediging aanvoert, antwoordt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad benadrukt dat de materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus beperkt verzoeker zich tot de blote bewering dat hij betrokken is bij een grondconflict in zijn land van herkomst waardoor hij niet terug kan keren.

Volgens verzoeker berust er een verplichting op de commissaris-generaal om te bewijzen dat de door verzoeker voorgestelde feiten vals zijn en dat hij bedrog heeft gepleegd.

De Raad herhaalt dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker draagt daarentegen zelf de verantwoordelijkheid om aannemelijk te maken dat de door hem voorgehouden feiten waar zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt om de vaststellingen van de commissaris-generaal in de beslissing, met name met betrekking tot zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn (vals) paspoort en reisroute, het voorgelogen asielrelaas zoals weergegeven in de vragenlijst, zijn incoherente en ongeloofwaardige verklaringen over het grondconflict, alsook het gebrek aan enig document of enig ander begin van bewijs dienaangaande, en tenslotte het feit dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk – *in concreto* te weerleggen.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden dan ook door de Raad als overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker voert aan dat der commissaris-generaal niet motiveert hij niet voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt en dat hiernaar zelfs geen onderzoek werd gevoerd.

Verzoeker laat gelden dat, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, de commissaris-generaal zich ervan diende te vergewissen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen risico zou lopen op een mensonterende behandeling en dat uit de motivering van de beslissing moet blijken dat een werkelijk onderzoek is gebeurd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

De Raad leest in de bestreden beslissing echter dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, werd geweigerd aangezien geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal geen afdoend onderzoek heeft gevoerd naar de vraag om subsidiaire bescherming, houdt gezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas, dan ook geen steek.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent overigens niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 22 oktober 2012 in bijzijn van een advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Bengali machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Voor zover het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen of vernietigen.

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst er Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan van rechtswege opschort.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE